

De ijsmuts van Prins Karel

De Kroonprins zou gaan schaatsen
en dus moest hij een muts.

Die muts die moest van wol zijn
en dik en rond van bol zijn.

En bovenop verlangde hij
een parel als een duivenei.

HOE KOM JE AAN ZO'N MUTS?

Hij schelde een kamerheer en zei:
'Gaat u eens naar de stad voor mij
en haal een ijsmuts warm en wit,
waarop een grote parel zit,
die ijsmuts moet van wol zijn
en dik en rond van bol zijn.'

De kamerheer kwam vlug
(al na een uur) terug.
Hij sprak: 'Het is een strop
maar alle wol is op.
Waar of men rijdt of gaat of staat,
geen wol te zien, geen draad!
De Wolbaal of Het Wollen Huis,
geen snippertje, geen pluis.'

De Prins die (voor wie 't nog niet weet)
twaalf jaar is en Prins Karel heet,
de Prins keek even heel verstoord.
Hij dacht: Heb je nou ooit gehoord!
Er is toch zeker wol genoeg!
Eén wollen muts, zou dat niet gaan?
Hij riep een edelknaap en vroeg:
'Waar komt de wol vandaan?'
'De wol, Prins,' zei de edelknaap,
'de wol komt van het schaap.'

Prins Karel, opgewekt en blij,
zond dadelijk iemand naar de wei
om zeven knotten witte wol
(of liever nog een mandje vol,
omdat dat wel zo handig was,
wol komt altijd te pas).

Jonkheer Briket, de kamerheer,
keerde pas laat des avonds weer.
En welke boodschap bracht hij mee?
Niet best: het schaap zei: 'Néé.'
Het zei: 'Dat wordt wat al te dol,
zó dik zit ik niet in mijn wol.
'k Sta hier wel in de Koningswei,
maar 't is december en geen mei.
'k Verzeker u, het is
hier werkelijk drommels fris.'

De Prins dacht: Weet je wat ik doe,
'k stuur er baron Van Til naartoe.
Dát doe ik. Want baron Van Til
krijgt altijd alles wat hij wil.
Een zakje goud. Een grote schaar.
Dan speelt hij dat beslist wel klaar.

Baron Van Til beklom zijn ros
en spoorlags reed hij erop los.
En welke boodschap bracht hij mee?
Het schaap zei nogmaals: 'Née,
zolang 't zo winderig blijft en koud,
geef ik mijn wol niet, voor geen goud.
'k Snap best dat u mijn wol wel wil,
maar 't zal niet gaan, baron Van Til.
Zélfs voor geen Prins. Het spijt me zeer.
Doe hem mijn groeten. Dag meneer!'

Intussen ging de winter door.
En 't vroom en 't vroom en 't vroom.

Het schoentje van Roosmarijn

1

Er was een meisje, Roosmarijntje.
Ze liep met nieuwe schoentjes aan
de stad in, eerst langs het fonteintje.
Bij Pier, de bakker, bleef ze staan.
Eventjes. Toen ging ze naar binnen
en vroeg een mooi, vers wittebrood.
O ja, naar groenteman De Groot!

Daar kocht ze drie pond goudreinetten,
een rammenas, een rode kool.
Ze liep langs het winkeltje met petten,
toen rechtsom langs de Prinsenschool.
Nu moest ze alleen nog oversteken.
Een stoep, een trap, een winkelhuis
(met juffrouwen die altijd keken)
en Roosmarijntje was weer thuis.

Jaja, zo had het moeten wezen,
helaas, helaas, zo ging het niet.
In dit verhaaltje kun je lezen
wat er die middag is geschied.

2

Ik zei al, ze moest oversteken,
maar daarbij lette ze niet op.
't Was een van Roosmarijns gebreken,
ze kreeg er vaak voor op haar kop.
Ze zong wat, ze keek naar de daken,
en plotseling, hee, wat was dat?
Haar hakje dat was blijven haken,
daar op de rijweg in de stad.

Nou, je begrijpt, zij aan het rukken,
want ze wou vlug weer verder gaan.
Het moest in een paar tellen lukken.
Maar nee, er was geen wrikken aan.
Haar schoentje leek wel vastgevroren,
zo pikkelorig zat het klem.

Ballade van de brandweerman

Er ging eens op een zaterdag
 een brandweerman uit fietsen.
 Hij had in weken niets geblust,
 en ja, hij kon niet nietsen.
 Op zaterdagen was hij vrij.
 En als hij fietste was hij blij.

Hij had zijn brandweerplunje aan.
 Hij dacht: Je kán nooit weten.
 Zijn brandweerpak. Zijn laarzen en
 zijn helm niet te vergeten.
 En achterop daar bond hij fijn
 een mooi groen gietertje. Voor de gein.

Drie keer reed hij zijn stadje door.
 Maar toen moest hij naar buiten.
 En, eenmaal in het wijde land,
 daar gaf-ie 'm van vier duiten!
 Op z'n fiets met tien versnellingen
 nam hij alle heuvels en hellingen.

In 't huisje aan de rand van 't bos
was moeder Maartje Makke,
omdat haar zoontje jarig was,
pannenkoeken aan 't bakken.
Niemand wist later hoe het kwam.
Plotseling - de vlam in de pan.

Dries Gozewinus van der Klei
(onze brandweerman, zo heette hij)
was er als de kippen bij.
Hij voelde de schroeilucht al in z'n neus
nog vóór hij een vlam gezien had. Heus!
Dus aanpakken was de leus.

(Dat gietertje liet hij op zijn fiets,
want aan zo'n klein gietertje heb je niets.)

Hollen maar. Rennen. En reuzerap,
zoals hij geleerd had, rustig en knap,
dat vuurtje geblust. Met een ouwe lap.
Met één fikse zwaai die hele hap!

Zo moet dat kinderen, zoals je ziet.
Ach, je BENT een brandweerman of NIET.
Daarna pakte Maartje een andere pan,
wat dacht je, dat werd niet vergeten.
Het wás de verjaardag van kleine Jan.
Dus 't werd pannenkoeken eten!